

være Tilfælde af denne Art, hvor det vilde være blodig Uret ikke at yde Erstatning, og man har derfor lagt Afgørelsen i Lovgivningsmagtens Haand. Endvidere bestemmes det, at Erstatningen i intet Tilfælde maa sættes til et lavere Beløb end 1,200 Kr., da man befrygter, at lidet oplyste Menneſker, der ere fattige og i stor Nød ved deres Forsørgeres Død, vilde lade sig affpise med en ringe øjeblikkelig Hjælp. Beløbet er taget fra Ulykkesforsikringsloven. Det er den laveste Erstatning, der i denne Lov gives til den afdødes efterladte.

Ændringsforslag Nr. 9 har for Dje det Tilfælde, at Staden ikke straks fremtræder. En Døvhed, der er en utvivlsom Følge af en Særnbaneulykke, kan f. Eks. godt tænkes først at ytre sig endog længere Tid efter, at den Begivenhed er foregaaet, som har forvoldt den.

Det foreslaas i Nr. 10, at Ordene „eller Dødsfaldet“ udgaa, fordi der ellers kan opstaa Uklarhed om Fristens Beregning, f. Eks. naar en heftig Kontusion efter et halvt Mars Forløb har Døden til Følge.

Til § 6 føjes i Ændringsforslag Nr. 11 en nærmere Udformning, som formentlig er nødvendig, for at Paragraffen kan faa den tilføjede Betydning.

Et Mindretal (H. Jørgensen, Klein og Reif) kan ikke tiltræde foranstaaende Betænkning med de dertil sig sluttende Ændringsforslag. Flere af disse ere vel af mindre Betydning, til Dels uafdelige, men der er formentlig ikke tilstrækkelig Føje til af Hensyn til noget af dem at sende Lovforslaget, hvortil man i det væsentlige maa slutte sig, tilbage til Landstinget. De Ændringsforslag, som gaa ud paa Realitetsændringer, turde næppe være anbefalelsesværdige.

Til den første Kategori kan henføres Ændringsforslagene under Nr. 1, 4, 7, 9, 10 og 11. Ændringsforslagene til § 1 under Nr. 2. og 3. og 3. a. angaa dels, at den skadelibendes Uagtsomhed skal have været „grov“, for at han skal miste Krav paa Erstatning, dels Spørgsmaalet om Driftens Forpligtelse til at yde Erstatning i de Tilfælde, hvor det ikke er oplyst, at skadelibende

selv har hidført Skaden. Med Hensyn til det første Punkt bemærkes, at det formentlig er rigtigt at overlade til Domstolene i hvert enkelt Tilfælde efter alle foreliggende Forhold at afgøre, om en Uagtsomhed har fundet Sted, der med Føje kan og maa karakteriseres som en saadan, at den paagældende derefter bør siges selv at have forskyldt Skaden og at burde bære Ulykkes Følger. Hvad det andet Punkt angaar, er det formentlig ikke klart, hvad der skal vindes ved foran Lovforslagets Betegnelse af, hvad der skal udfordres til Driftens Ansvarlighed for Skadetilføjelse, med Hensyn til Driftsmaade og Materiel, at indstyre den næppe for Vægfolk i Almindelighed forstaaelige og i sig selv omtvivelige Henvisning til „vis major“. Om Meningen hermed er at stærpe Lovforslagets Bestemmelse paa dette Punkt, synes tvivlsomt og Motiverens Bemærkninger foran ville næppe gøre Sagen klarere. At der i Loven af 24de April 1896 er brugt Betegnelsen vis major, kan ikke være nogen afgørende Grund for ogsaa her at bruge dette Udtryk, naar det maa indrømmes, at der ikke derved vindes større Klarhed over, hvad der fordrer for, at Ansvarsfrihed skal kunne tilstedes, og for at det skulde kunne siges, at Lovforslaget, som det foreligger, aabner Muligheden for et „grelt“ Uoverensstemmelsesforhold mellem Reglerne om Erstatning for Skade paa Gods efter Loven af 1896 § 37 og om Erstatning for Skade paa Person, maatte det dog først være afgjort, at Bestemmelsen i Loven af 1896 § 37 virkelig fører til et andet Resultat end den i Lovforslagets § 1 indeholdte. — Naar Ændringsforslaget under Nr. 3 a. vil stryge hele Bestemmelsen om Driftens Ansvarsfrihed, selv hvor det godtgøres, at Ulykken ikke kunde være afværget, er dette hverken stemmende med almindelige Rettsregler eller med de Hensyn, der synes fornuftigvis at burde tages til Særnbaneulykkes Udvikling.

Tanken i Ændringsforslaget Nr. 5 til § 3, at der skal ydes Erstatning til Fader og Moder, kunde vistnok ved første Betragtning synes tiltalende, men den afbøde kan dog ikke i Almindelighed betegnes som deres Forsørger, saaledes som han maa betegnes